PIETARSAAREN SANOMAT 16.4.86

Laulu-Jaakot viimeisteltyinä

Työväenopiston mieskuoron 40-vuotisjuhlakonsertti täpötäydelle salille oli sananmukaisesti yhtä juhlaa. Aaro Puputti ei ole säästänyt itseään eikä kuoroaan juhlakonserttiin valmistauduttaessa, ja tulokset olivat sen mukaiset: koskaan en ole kuullut Jaakkojen laulavan näin viimeistellyn, tasaisen hyvin.

Kuoroa on yleensä vaivannut loppusilauksen puute ja äänten, varsinkin tenoreitten, lievä epäpuhtaus, mutta tässä konsertissa miehet lauloivat kuin paraskin ammattikuoro. Äänten tasapaino oli loppuun vietyä, pianissimot hivelevän hallittuja, nyanssit tarkkaan harkittuja. Illan konsertti ei jättänut Puputin johtajankyvyistä mitän kyseenalaiseksi.

Illan oiva avaus oli Ystävyyden laulu, jossa kuoro maalaili korvia hemmottelevan pehmeitä sävyjä tyylikkäästi ampumatta missään kohdin yli. Josephsonin Serenad oli tunteellisen kaunista ja runollisen romanttista ja Merikannon Miss' soutaen tuulessa-laulussa kuoro säesti Antti Kujalaa taidokkaasti hivelevin pianissimoin. Kujala oli juhlatunnelmista ilmeisesti sen verran hermostunut, ettei tällä kertaa yltänyt parhaimpaansa, ja varsinkin Merikannon Laatokassa hänen ylä-äänensä pettivät. Sääli, sillä onnistuessaan Kujalan tenori on kaunista kuultavaa. Bengt Johanssonin Meren laulu oli sävelkuvioidensa hankaluudessa hermostuttanut kuorolaisia jo etukäteen, ja se osoittautuikin visaiseksi viisuksi, josta oli lähes mahdoton sanoa, menikö se niin kuin pitikin. Lopputulos kuulosti kuitenkin ihan hyvältä.

Lukuisten puheitten ja kukkakimppujen jälkeen maaherra Mauno Kangasniemi ojensi Mieskuoroliiton ansiomerkit kuudelle kurolaiselle, ja seremonian päätteeksi kuoro kajautti eläköön-fanfaarit, tosin yllättävän vaisusti. Ihmeen vaisu oli myös Säkkijärven polkka, jossa kaipasi iskevämpää rytmiä ja rämäkkiä forte-efektejä. Eero Hangassalo (kuoron entisiä johtajia) johti Kentuckylaisen kehtolaulun, jossa kuoron tulkinta oli suorastaan taivaallisen kaunis puhtaine, hyväilevine pianissimoineen kohoten illan mieliinpainuvimmaksi esitykseksi. Reijo Koskelan basso kantoi muhevasti kansanlaulussa Pappani maja, ja Jorma Tarvulan johtamassa Uudelleen jos luokses tulla voisin kuoron nyanssointi oli viimeistellyn virheetöntä.

Vauhdiksi pantiin saksalaisessa Mala moja-laulussa ja Paciuksen Suomen lauluun liittyivät myös entiset kuorolaiset kajauttaen ilmoille komeita sointuja, kakkostenorit ehkä hivenen liiankin komeita.

Heprealaisten vankien kuoro Verdin oopperasta Nabucco soi mahtavasti Pietarsaaren Soittokunnan erinomaisella säestyksellä, ja saattoi vain arvella, kuinka upealta esitys olisikaan kuulostanut akustisesti tarkoituksenmukaisemmassa salissa. Sibeliuksen Sydämeni laulu on ammattikuorollekin haastava, ja Laulu-Jaakot ottivat siitä kaiken mahdollisen: tauot oikeissa paikoissa, nyanssointi nautittavaa, homogeenisuus huolellista, crescendot ja diminuendot taidokkaita. Suurenmoinen suoritus harrastelijakuorolta!

Sakari Ylisaari säväytti solistina Lehárin Volga-laulussa Mauri Paanasen johdolla ja Petri Judinin pianosäestyksellä. Ylisaaren eläytyminen oli aitoa ja hänen kaunissointinen äänensä kantoi korkeatkin fortet säröittä. Yleisö sai vaatimansa pikauusinnan. Mieskuorolaulun "must", Reissigerin Olav Trygvason päätti ohjelman, mutta kuoro oli kaikkensa jo antaneena hieman herpaantunut ja esitys lipsahti lievästi linjattomaksi ansioistaan (harkitut tauot) huolimatta. Ylimääräisinä kuultiin Hän kulkevi kuin yli kukkien – hyvä suoritus – ja Finlandia-hymni, jossa aito isänmaallinen henki jäi kuitenkin tavoittamatta ja o-vokaalit ammottivat oudon avoimina.

On hämmästyttävää, että Pietarsaaren kokoiseen pikkukaupunkiin mahtuu kaksi korkeatasoista mieskuoroa, ja Laulu-Jaakoille voi vain toivottaa antoisaa Australianmatkaa ja toivoa, että he ylläpitävät yltämänsä ensiluokkaisen esiintymistason.

Anneli Suojoki